

ΘΡΑΚΙΚΗ
ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΡΑΚΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1897

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1897

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ

(Α Ν Α Μ Ν Η Σ Ε Ι Σ)

Τῷ Σωτ. Α. Σταμούλῃ.

ΕΠΙ ὥρας ὀλοκλήρευς ἐθαύμαζον τὴν γαλαντὴν καὶ μαγευτικὴν Προποντίδα ἀφ' ἑνὸς τῶν παραθύρων τοῦ ξενοδοχείου Μπριστόλ καὶ ἐπὶ ἄλλας τόσας εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βλέπω τὴν ὠραίαν θάλασσαν λείαν, ὀμαλὴν, γαληνιαίαν, ἤρεμον. Πόσον μὲ θέλγει τὸ μεγαλειῶν τῆς θαλάσσης, πόσον μὲ παρηγορεῖ ἡ ἄφωνός της μεγαλοπρέπεια! Ἀγαπῶ τὸν Μάργαρη μόνον διὰ τέσσαρας στίχους του, οἱ ὅποιοι μοὶ εἶνε λίαν προσφιλεῖς καὶ ἀγαπητοί. Ζηλεύω, χωρὶς νὰ ἔχω ἀξιώσεις ποιητοῦ, ὅτι δὲν τοὺς ἔγραψα ἐγώ. Τόσον πολὺ τοὺς αἰσθάνομαι.

«Καυμένη θάλασσα, πῶς μὲ μαγεύεις.

Ἐστ' ἄσωστα βάθη σου τί νὰ φυλάξῃ;

Ὅμοια μ' ἐμένανε φοραὶς παλευεῖς,

Κι' ὅμοια μ' ἐμένανε φοραὶς γελάς.»

Ἡγειρόμην λίαν πρωτὶ καὶ ἀμέσως ἔτρεχον εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐθαύμαζον τὴν Προποντίδα, τῆς ὁποίας τὸ γαλανὸν χρῶμα ἠμιλλᾶτο πρὸς τὰ ἐξαισία χρώματα τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνίοτε ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου ἐρρυτίδου τῆδε κακεῖσε τὰ στυλινὰ ἐκεῖνα ὕδατα καὶ ἀνεγνώριζον ἀμέσως τῆς σπιλᾶδες, εἰς ἃς τόσον προσέχουν οἱ ναυτικοὶ τῶν μερῶν μας. Κακὰ καὶ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα. Ἡ κ. Ζωϊδία—ἡ ξενοδόχος—ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς μοὶ ἔδιδε τὸ Προσκυνη-

τὰ ριόν τοῦ μακαρίτου Χ α τ ζ η̄, τοῦ συζύγου τῆς, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀσκοπον ταύτην δαπάνην τοσοῦτων πολυτίμων ὠρῶν πρὸς θεὸν τῆς θαλάσσης. Ἐρουλλομέτρουν τὰ πεπαλαιωμένα καὶ κυλινδρικῶς ὑπὸ τοῦ χρόνου περιστραφέντα φύλλα του, ἔβλεπον τὰς ἀτέχνους παραστάσεις διαφόρων μοναστηρίων καὶ προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ ἰκανοποιοῦν οὕτω τὴν φιλόφρονα ξενοδόχον, ἥτις πάντως εἶχε τὸν ἐγωϊσμόν ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ μὴ καταδαπανᾶται τόσον ἀσκόπως πολῦτιμος χρόνος... ἴσως-ἴσως καὶ πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς μου. Ἐξ ἄπαντος μετὰ σπουδῆς θὰ ἤναψε κηρίον εἰς τὸν Ἅγιον Ἀγαθόνικον, ὅταν θὰ ἔμαθε ὅτι μετὰ ὀκτῶ μῆνας, ὦ τοῦ θαύματος! μετέβην εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ φυλάσσει βεβαίως τὴν βίβλον τοῦ Χ α τ ζ η̄ ὡς ψυχωφελέστατον καὶ τιμαλφές κειμήλιον καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς πελάτας τῆς.

Ἐνίοτε μετέβαινον εἰς τὸ ἐξοχικὸν Μπόσνάκι καὶ ἐκεῖ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῆς χλόης, ὑπὸ τὰ πυκνότατα φυλλώματα τῶν δένδρων, ἐθαύμαζον τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἢ τὴν ἐπιτολὴν τῆς σελήνης, τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων, τὴν ποικιλίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ὠραιότητα τῶν εἰκόνων, ἃς ἐσχημάτιζεν ἢ μέχρι τῆς ἀρχαίας Περίνθου ὀρωμένη ἀκτὴ. Κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νομίζω ὅτι βλέπω τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν σειρὰν τῶν ἀκρωτηρίων, ὧν τὰ ἀπωτέρω μακρότερα τῶν ἐγγύς καὶ διαδοχικῶς — ὡσεὶ ἐπίτηδες — τεταγμένα, ἀποτελοῦσιν ἐξοχον καὶ θαυμασίαν εἰκόνα, εἴτε χρυσιζόμενα ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου, εἴτε ἀργυρούμενα ὑπὸ τῆς πλησιφαοῦς καὶ μάγου Ἐκάτης. Ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης χρυσοῦς ποταμὸς, ὁ νυκτερινὸς πέπλος, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐξειλίσσετο, ὁ φλοῖσθος τοῦ κύματος, ἡ ὄροσερὰ πνοὴ τοῦ ἀέρος, ἀνακου-

ρίζοντος καὶ ζωογονοῦντος τὴν ζωὴν, σκέψεις τινὲς ἢ τὰ μάρμαρα τῆς Περίνθου ἀφορμὴν ἔχουσαι, ἢ τὰ τείχη τῆς Σηλυβρίας, ἢ ἰδιὸν τινα στοχασμὸν, ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν μυστηρίου.

Αἱ εὐτυχεῖς στιγμαί, ὡς διήλθον ἐν Σηλυβρία, πολὺ συνέτειναν νὰ μεταβῶ καὶ εἰς τὴν πανήγυριν τῆς πόλεως—τὸ περιάλητον Σηλυβρι-παναῦρῃ, — εἰς τὸ ὅποιον συρρέουσιν ἐκ τε τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν περιχώρων πολλοὶ προσκυνηταί.— Ἄλλοτε πρὶν ἢ ἡ Μεγαλόχαρη ἀναφανῆ καὶ εἰς τὸ Γκιόκ—Σουγιού, ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου, ἢ ἐν Σηλυβρία πανήγυρις διηγούνται ὅτι συνεχέντρου μυριάδα προσκυνητῶν, μεταβαίνόντων ἐκεῖ καὶ ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ χάριν ἐμπορίου.¹

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἡ πόλις τοῦ Σήλυος μετεβάλλετο εἰς εὐρεῖαν ἀγορὰν ζώων, τροφίμων, νεωτερισμῶν, καὶ τῶν τοιούτων. Οἱ χωρικοὶ τῶν πλησιοχώρων ἔφερον πολλὰ προϊόντα πρὸς πώλησιν, ἠγόραζον ἄλλα, αἱ δὲ χωρικαὶ ἀμαξαὶ των, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ μεταβαίνων πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἀπετέλουν ἄλλην πόλιν, ἰδιόρρυθμον, κινητὴν, χρησιμεύουσαι καὶ ὡς οἰκίαι, καὶ ὡς ἀποθηῆλαι. Καὶ σήμερον τὰ αὐτὰ συμβαίνουσιν ἄλλ' ἐν μικρογραφίᾳ. Ἡ γενικὴ καχεξία, ἡ καταλαβοῦσα τοὺς πάντας ἀνέχεια, ἡ ἴδρυσις ἄλλων κέντρων—πρὸ πάντων ἡ ἐμφάνισις τῆς Μεγαλόχαρης καὶ ἐπὶ τῶν γραφικῶν ὑψωμάτων τοῦ Βοσπόρου, ἐνθα συρρέει ὁ ἀπειρος κόσμος τῆς Κ] πόλεως—μεγάλως συν-

1 Ἀναφέρεται μάλιστα τὸ ἐξῆς ἀξιοπερίεργον καὶ λίαν χαρακτηριστικὸν ὅτι καὶ εἰς προικοσύμφωνα ἀκόμη ἀνεγράφετο ὡς ὄρος γαμβροῦ ἢ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ υπάγη τὴν νύμφην καὶ εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Σηλυβρίας.

επέλεσαν εἰς τὸ νὰ ὠχριάσῃ ἡ περιλάλητος καὶ μοναδικὴ πανήγυρις τῆς Θράκης, ἣτις ἀπετέλει ἐποχὴν διὰ τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτήν.

II

Ἄτμοπλοιά τινὰ τῆς *Μαχσουσέ* καὶ ρυμουλκὰ μεταφέρουσιν ἐκ *K]* πόλεως καὶ τῶν προαστείων εἰς τὴν πανήγυριν τοὺς πιστοὺς, τοὺς φυλάσσοντας τὰς ἀρχαίας παραδόσεις. Εἰς ἓν τῶν ἀτμοπλοίων τούτων τὴν παραμονὴν, 7 Ἰουλίου 1895, εἰσῆλθον καὶ ἐγὼ καὶ ἀνυπομόνως περιέμενον τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, διότι ἐβράδυνε ταύτην κατὰ οὓς ὀλοκλήρους ὥρας τῆς ὠρισμένης. Ἐδέχετο ἀδιακόπως προσκυνητὰς, ἐσύριζεν ἀνὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, πᾶσαι αἱ ὑπάρχουσαι θέσεις κατελήφθησαν, ἐδημιουργήθησαν — οὕτως εἰπεῖν — νέαι, καὶ ὁ συνωστισμὸς τοῦ πλήθους ἦτο τόσον τρομερὸς, ὥστε δὲν θὰ ἦτο διόλου παράδοξον ἂν συνέβαινε δυστύχημα. *Βελόνι νᾶρριχνε* καρεῖς δὲν εἶχε μέρος νὰ πέσῃ, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἀπληστίαν τῆς ἐταιρίας. Εἶχον εἰσιτήριοι πρῶτης θέσεως, ἀλλὰ καὶ αἱ θέσεις ἐσυγχίσθησαν, καὶ πάντες φύρδην-μίγδην καὶ ὠθούντες καὶ ὠθούμενοι ἐπεκαλοῦντο, πιστεύω, τὴν *Μεγαλόχαρην* ἵνα βάλῃ τὸ χέρι της καὶ κινηθῇ ἐπὶ τέλος τὸ κατηραμένον καὶ ἀπληστον σκάφος, ὅπως ἡ αὔρα τοῦ *Βοσπόρου* καὶ τῆς *Προποντίδος* ὁροσίση καὶ ἀναπαύση ὀλίγον τὰ ἀσφυκτιῶντα ἐκεῖνα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος στήθη. Ἄφ' ἐνὸς ἡ γέφυρα τοῦ *Καρᾶ - κιοῖ*, ἀφ' ἑτέρου ἄλλα ἀτμοπλοία, καὶ λέμβοι καὶ ἀκάτια· φωναὶ καὶ συριγμοί, θερμότης, κλάμματα βρεφῶν καὶ ἄλλων παιδίων, ἐστενοχώρησαν τόσον τὰ πλήθη, ὥστε ἕκαστος θὰ ἐπεθύμει, ἂν ἤδυνατο, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ βασανιστηρίου τούτου, καὶ νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος καὶ πανήγυριν, καὶ ταξίματα, καὶ ἄλλα . . .

Εὐτυχῶς τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς ἐξεκίνησε καὶ πολλοὶ ἐσταυροκοπήθησαν, ἄλλων τὰ πρόσωπα ἐμειδίασαν καὶ ἄλλοι μὲ τὸ «καλὸ κατευόδιο μας» ἐρρόφων τὴν πρώτην ρακὴν.— Ἐκ τῶν σημαιοστολιστῶν ρυμουλκῶν, ἐπὶ τῶν ἰστῶν τῶν ὑποίων μεγάλαι ἐλληνικαὶ σημαῖαι ἐκυμάτιζον, μουσικαὶ ἀνέκρουον ὕμνους, μετ' ὀλίγον δέ, ἀπηλλαγέντες τῶν τριγμῶν τῶν σανίδων τῆς γεφύρας καὶ τῶν ἀνατιναγμάτων τῶν κάλων τοῦ ἀτμοπλοίου, κατεκηλούμεθα ὑπὸ τῶν σμαρχοδίνων ὑδάτων τοῦ Βοσπόρου καὶ περιχαρεῖς ἐχωροῦμεν πρὸς τὴν γαλανὴν Προποντίδα. Ὁ Κεράτιος κόλπος ἀνεφάνη ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως ἐκεῖθεν τῆς γεφύρας, καὶ ἡ θαυμασία καὶ ἀπαράμιλλος εἰκὼν τῆς Κ/πόλεως ἀπαξ ἔτι παρίστατο πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Ἡ μαγευτικὴ Πόλις, ὡραία ὡς πάντοτε, ἦν θελκτικωτάτη μετὰ τὰς πρώτας βροχάς, ἃς ἐφιλοδώρησαν αὐτῇ αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου. Καλλοναὶ ἀπερίγραπτοι, χρώματα μὴ δυνάμενα νὰ παρασταθῶσι διὰ χρωστήρος καλλιτέχνου· ἐντέλεια θεία. Ἐντεῦθεν ὁ Βόσπορος, ἐκεῖθεν ὁ Κεράτιος καὶ πέραν ἡ Προποντίς. Διαπλέομεν τὸ ἐκπαγλον Βυζάντιον, τὸ ἱερὸν τρίγωνον, ἐφ' οὗ ὑψοῦται ὑπερήφανον τὸ καύχημα τοῦ Ἰουστινιανοῦ . . . Ἴδού ἡ Χρυσούπολις καὶ πολλὰ τῶν προαστείων ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν . . . Λόφοι, βουνά, οἰκοδομαί, κυπάρισσοι, θάλασσα, πλοῖα, πύργος, ἐν ἀνωμάλῳ, ἀλλὰ γραφικωτάτῳ συγχίσει, ἀποτελοῦσιν εἰκόνα μυθικὴν ὄλωε, ἣν ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις ἀλλαχοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ εὐτυχῆσας νὰ ἴδῃ τὴν φυσικὴν ταύτην εἰκόνα δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ χρονοτριβῇ πρὸ τῶν διαφορῶν σκηνογραφιῶν ἐν ταῖς πινακοθήκαις τῆς Εὐρώπης. Ὅλαι αἱ μεγαλοπρεπεῖς παραστάσεις τῶν μουσείων τῆς Βιέννης, τῶν Παρισίων, καὶ ἄλλων πόλεων, τὰς ὁποίας πολ-

λάκις ἀπεθαύμασα, ἴτε ἀδύνατον νὰ ὑποστῶσι σύγκρισιν, ἀπλῆν παραβολήν, πρὸς τοιαύτην γοητευτικὴν γραφήν. Σπανιώτατα μόνον τὰ νέφη σχηματίζουσι τοιαύτας ἀνυπάρκτους καὶ φανταστικὰς εἰκόνας, ὅπου πύργοι καὶ ποταμοὶ καὶ ἀκροπόλεις, λαμπρυνόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, πρὸς στιγμὴν γοητεύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀμαυροῦνται καὶ ἐξαφανίζονται.

Οἱ ἄφροι τῆς θαλάσσης περιβάλλουσι τὰς βῆσεις τοῦ πύργου τοῦ Λεάνδρου, ὅπου, κατὰ τὸν μῦθον, ἡ δυστυχὴς βασιλοπούλα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὸ δῆγμα τοῦ ὄφρα, συγχρόνως δὲ νέαι εἰκόνες ἐξελίσσονται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν. Ἡ Χαλκηδὼν — πόλις τῶν τυφλῶν —, αἱ ἑρατειναὶ νῆσοι, ὁ αἰωνίως χιονοσκεπὴς Ὀλυμπος τῆς Βιθυνίας, πέραν ἅπασα ἢ μέχρι τοῦ φάρου τοῦ ἁγίου Στεφάνου παραλία, τὰ θαλάσσια τείχη, τὰ χερσαῖα, αἱ θαλεροὶ κῆποι, ἡ ἀμμώδης παραλία, τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια καὶ μνημεῖα, αἱ ἐπὶ τῆς θινὸς ἀπαντῶντες τεθραυσμένοι κίονες ἢ κεκαυμένη στήλη, ἡ ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως ἐκ τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας διακρινομένη, μυρία ἄλλα λείψανα παρελθόντος μεγαλείου.

III.

Παρεκάλεσα τὸν παρακαθήμενόν μοι νὰ καθίσῃ ἀναπνευτικώτερον ὀλίγον μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ σφηνωθῶ καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, καί, — πατεῖς με πατῶ σε — ἔκαμον τὴν περιοδείαν τοῦ ἀτμοπλοίου... Ἀλλὰ πῶς καὶ πόθεν ν' ἀρχίσω τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ περιπάτου μου. Λαὸς ἄπειρος, μεταξὺ αὐτοῦ ὀλίγοι μὴ στάξῃ καὶ μὴ βροῆξῃ.

Ἡ καντιάδες καὶ οἱ κανταδόροι διεσκέδαζον πολλοὺς

θυμίλους. Τί παρδαλαί ἐνδουμασίαι, τί πρόχειρα γεύματα, τί ἀπᾶνε κ' ἔλα». "Ολα σχεδὸν τὰ προάστεια τῆς Κ)πόλεως ἐξεπροσωποῦντο ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, τὰ δὲ Ταταῦλα καὶ Ψωμ-μαθιὰ ἀφειδῶς. "Ολοι οἱ συρμοὶ εἶχον ἀναπετάσει τὴν ση-μαίαν τῆς ἐπαναστάσεως... ἀπὸ τὴν φαναριώτικη μπιμ-πίλα καὶ τὸ νησιώτικο φακινόλι, τὸν τσεκτιρμε, ἕως τὴν τελευταίαν παρισινήν μῦθον.

"Αλλοι ἔθυσον τῷ Βάκχῳ, ἄλλοι ἐτραγουδοῦσαν, ἄλλοι ἔ-τρωνγον καὶ ἄλλοι—ἴσως καὶ ἐκ τῆς πολυφαγίας—ἐναυτίων.

— Λύσ' τὸν κουρσέ σου, ἀποτείνεται κυρία τις πρὸς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς καθημένην· αὐτὸ εἶνε μάτια μου παναῦρι ρεμπέτα· ὅλα λυμένα... Ὁ στηθόδεσμος ἀμέσως ἐλύθη καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὸ τράβα—τράβα τῶν δύο γυναικῶν, ἀπαλ-λάξας τὴν φέρουσαν ἀπεχθοῦς ἐφιάλτου. Ἡδύνατο ἤδη ἄνευ φόβου ναυτίας νὰ ἐξακολουθήσῃ πίνουσα.

Ἐκάστη ἐμφάνισις τοῦ σιδηροδρόμου ἐπὶ τῆς ἀπέναντι θρακικῆς παραλίας ἀνεστάτου τὰ τρελλὰ πλήθη καὶ ἀνε-τρέποντο καμινέτα, ἐχύνοντο καφέδες καὶ πλείστοι δὲν ἔ-μενον εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν διαχύσεων τούτων. Περίπατοι— ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀνομασθῶσιν οὕτω—ἐντὸς τοῦ ἀτμο-πλοίου—διάφορα παιγνίδια, ἕσματα. Τὸ διὰ τὴν Κωνσταν-τινούπολιν νεάκουστον τότε *Γιὰ Ροῦμπι* ἐτραγουδεῖτο κατὰ προτίμησιν.

Ἐν τῷ πανδαιμονίῳ τούτῳ τὰ δυστυχῆ βρέφη ἔκλαιον ἀδιακόπως, ἐβασανίζοντο — ἐξάπαντος ὅλα ταγμένα εἰς τὴν Μεγαλόχαρην—, οἱ δὲ γονεῖς προσεπάθουν διὰ παν-ταίων μέσων νὰ τὰ ἡσυχάσωσιν. Εἶδον αὐτοσχέδιον λί-κνον (ἀνεμόκουνην) καὶ ἐθαύμασα τὴν ἐπίνοιαν τῶν ἐφευ-ρετῶν. Ἀνδρικὸν φόρεμα ἐκρατεῖτο ἐκ τῶν ἄκρων ὑπὸ δύο, οἷτινες ἐλίκνιζον τὸ ἐντὸς αὐτοῦ τεθὲν βρέφος.

Μεταξύ τῶν προσκυνητῶν ἀπὴντα τις καὶ τύπους τινάς, τῶν ἰδιαζόντων ἐκείνων τύπων οὔτινες ἐν Κ)πόλει ἡμέρα τῆ ἡμέρα σπανιώτεροι καθίστανται. Ὁ εὐταξίας τῶν Πατρι-
 αρχείων ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνευ· οἱ Τσελεμπῆ Γεωργάκηδες καὶ Τσελεμπῆ Δημητράκηδες μὲ τὰς μακρὰς ρεδιγκότας καὶ τὰ μεγάλα φέσια τῶν ἐξεπροσώπουν τὴν νέαν ἐποχὴν, τὴν ἀναγέννησιν, τὴν πρὸ 50ετίας, ὁπότε εἶχον παραδεχθῆ ἄντι τῶν τζουμπέδων ἢ τῶν βρακιῶν τὰ εὐρωπαϊκά, καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἐννοοῦσι νὰ παρεκκλίνωσι τῶν νεωτερι-
 σμῶν ἐκείνων. Ἀπὴντησα καὶ μέσον τύπον· ἐποχῆς ὄηλ. μεταβατικῆς—νεωτέρας—ἀπὸ τῆς νέας εἰς τὴν νεωτάτην: Μαύρη ἐξ ἐριούχου ἐνδυμασία, ἀλλ' ἀρχαίζοντος ρυθμοῦ· εἰς τὰς χεῖρας κομβολόγιον σιντεφένιον ἔχον κρεμάμενον εἰς τὸ ἄκρον βυσσινόχρουν θύσσανον. Μανδῆλιον διπλωμένον μεταξωτὸν ἐξεῖχεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπανωφορίου καὶ ἄδαμαντίνη καρφίς ἐκόσμηε τὸν λαιμοδέτην. Πέδιλα μετὰ ἰμάντων (σκαρπίνια), χρωματισταὶ περικνημίδες, ἄλυσος ὠρολογίου χρυσῆ καὶ χονδροτάτη καὶ ἐπὶ πᾶσι φέσι ἀξιζιέ. Ἦτο λίαν συμπαθὲς τύπος.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου εἰς τὴν θέσιν μου ἀπὴντησα νέον πρόσωπον, τὸν ἐξάδελφον τοῦ Μουχτάρη ἀπὸ τὸ χωρίον Λύτρας, ὅστις ἐκράτει τεραστίων διαστάσεων λαμπάδας καὶ διηγείτο περὶ τοῦ Σηλύβρι - ντονουσοῦ (ἐπάνοδος ἐκ Σηλυβρίας), οὐχ' ἦττον περιλαλήτου τοῦ Σηλύβρι-παναῦρῆ. Σήμερον ὅμως, ὅτε ἐκ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν χωρίων τῆς δὲν μεταβαίνουσι οἱ ἄμαξῶν, αἱ Λύτραι — ἔλεγεν — ἀπώλεσαν τὴν πρώτην αἴγλην καὶ αἱ οἰκίαι τῶν ἀπὸ 150 περὶ ὠρίσθησαν μόνον εἰς 60 ! Φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν γενικὴν καχεξίαν, ἣτις πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἔχει καὶ ἐκ τῆς ὁποίας καὶ αἱ Λύτραι πάσχουσιν, ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ ἀ-

νέφερον εἰς τὴν μὴ διάβασιν διὰ τῶν Λυτρῶν τῶν πανηγυριστῶν.

Παρεπλόμεν τὰ διάφορα χωρία, τὰ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ πέραν. Διήλθομεν τοὺς δύο Τσεκμετζέδες, μικρὸν καὶ μεγάλον, τὴν Καλλικράτειαν, τὰ Δημοκράνγια (Παναγία), τοὺς Γζαλοὺς, τὸ Ἐάστρο καὶ τῆς Πλεβάτες (Ἐπιβάτας). Ὁραῖα χωρία, γραφικώτατα μακρόθεν φαινόμενα, ἐπὶ τῆς θρακικῆς παραλίας τῆς Προποντίδος . . . Πλησιάζομεν καὶ εἰς Σηλυβρίαν . . . Αἴφνης πολλοὶ ἐγείρονται . . . φωναί: Ἄη Λευθέρη μου. — Σταυροκοπήματα . . . Ἡρώτησα καὶ ἔμαθον ὅτι ἐκεῖ που ἐπὶ ἀποκρήμνου μέρους, ὑπάρχει, ἐντὸς σπηλαίου, τὸ ἀγίασμα τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, ὅπου μεταβαίνουν ἐπίσης οἱ προσκυνηταί. Παρέκει ἐπὶ ὑψώματος ὁ βυζαντινὸς ναῖσκος τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος. — Καὶ πάλιν αἱ φωναί, αἱ ἐπικλήσεις, αἱ δεήσεις. Ἐπὶ τέλος κάμπτομεν τὸ ἀκρωτήριον καὶ ἀναφαίνεται ἐνώπιον ἡμῶν ἡ πόλις τοῦ Σήλυος.

IV.

Τὸ Παραπόρτι εἶνε τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπὸ πυλίδος τοῦ ὑπάρξαντος ἄλλοτε ἐκεῖ τείχους λαβὸν τὸ ὄνομα. Σήμερον εἶνε ἡ πτωχοτέρα ἑλληνικὴ συνεικία, ἀλλὰ καὶ ἡ τὴν λαμπροτέραν θεάν ἔχουσα. Ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Παραπορτιοῦ, κατωφερῆς οὔσα, φέρει πρὸς τὴν ἀποβάθραν, ὁπόθεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον φαίνεται ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ἀρχαίου τείχους τῆς πόλεως.

Ὅτε καταφθάνουσι τὰ ἀτμόπλοια ἐκ Κ|πόλεως ἡ κατωφέρεια τοῦ Παραπορτιοῦ βρίθει γυναικῶν καὶ παιδῶν.

Πλεῖστοι φιλοξενοῦνται εἰς οἰκίας γνωρίμων, ἄλλοι ἐνοικιάζουσι δωμάτια, καὶ ἄλλοι πληροῦσι τὰ κοινωτικὰ ἰδρύματα, παρθεναγωγεῖα, ἀρρεναγωγεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὰ καρυεῖα, καπηλεῖα καὶ ἄλλα καταστήματα κοσμοῦνται διὰ δακρυῶν, σημαιῶν καὶ χρωματιστῶν χαρτίων, τριγωνικῶς κεκομμένων, ὡς εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πανηγύρεις τῆς Κ)πόλεως καὶ τῶν πέριξ χωρίων, τὰ δὲ δεσπόζοντα ὄργανα, πλὴν ὀλίγων **μπαντῶν**, εἰσὶν οἱ ἐκκωφτικοὶ **ζουρνάδες** καὶ τὰ **νταούλια** (τύμπανα), ὀλίγαι κιθάραι καὶ μανδολῖνα, πιανίνα ἀναρίθμητα, καὶ μερικαὶ **κάδαι**.

Αὐτοσχέδιαι ποιηταὶ οἱ κανταδόροι, φιλοδωροῦσι τὰς ὠραίας τῶν παραθύρων ἢ τὰς καθ' ὁμίλους περιπατούσας, διὰ διστίχων, εὐτυχῆς δὲ θὰ θεωρῆται ἐκείνη ἣτις θ' ἀξιωθῆται οὗτου.

Διὰ τὰς μέχρι πρωῒας διασκεδάσεις αἱ ἄδειαι παραχωροῦνται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μόνον διὰ τρία ἡμερονύκτια. Ὁσση δὲ χαρὰν προξενοῦν αἱ πρῶται ἡμέραι, εἰς τόσην καὶ περισσοτέραν λύπην βυθίζουσιν αἱ τελευταῖαι ὧραι. . . .

V

Ἐν τῷ 154 τόμῳ τῆς Πατρολογίης τοῦ Migne δημοσιεύεται λόγος Φιλοθέου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σηλυβρίας, ἀκμάσαντος τὴν Δ' ἑκατονταετηρίδα, πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀγαθόνικον. Ἐν τῷ μετὰ τὸ περισωθὲν κείμενον σημειώματι ἀναφέρονται τρία θαύματα τοῦ ἀγίου, ὧν τὸ πρῶτον θεραπεία κεφαλαλγίας τοῦ Μανουήλ, ὅστις, ὑποτίθεται, ὅτι ἔκτισε τὸν σήμερον ἔτι σωζόμενον ναὸν τῆς Θεοτόκου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου. Βεβαίως πρόκειται περὶ Μανουήλ τοῦ Κομνηνοῦ τοῦ Α'. γεννηθέντος τῷ 1120 μ. Χ. διαδεχθέντος τὸν πατέρα του τῷ 1143 καὶ ἀποθανόντος τῷ 1180. Ἡ ἱστορία δὲν γινώσκει—νομίζω—Μανουήλ τὸν Α'. τὸν Ρωμανόν, ὡς Πορφυρογέννητον, ἀλλ' ὁ Φιλόθεος ἀναγράφει αὐτὸν ὡς τοιοῦτον· τὸ δυσάρεστον ὅμως ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν

ἀναγραφὴν: Βασιλεὺς Μανουὴλ ὁ Πορφυρογέννητος διακόπτεται ὁ λόγος καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἀποβαίνει σκοτεινότερον, μὴ διαλευκαινόμενον καὶ ἐκ τῶν κατόπιν ἐν τῷ σημειώματι ἀναφερομένων. Ἄλλὰ περὶ τούτων οὐ τῆς παρούσης περιγραφῆς· τὸ μόνον, ὅπερ παρεκδοτικῶς δύναμαι νὰ ἀναγράψω ἐνταῦθα εἶνε ὅτι ὁ Φιλόθεος ἐν τῷ λόγῳ του τούτῳ λίαν ἐπαινεῖ τὴν Σηλυβρίαν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Καὶ περὶ μὲν τῆς πόλεως ἀποφαίνεται ὅτι ἔχει λαμπρὰν τοποθεσίαν, τείχη, πύργους, ἐπίνεια, προάστεια, ἀμιλλωμένη πρὸς τὰς πόλεις τὰς σημαινομένας διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος των, ἐξισουμένη πρὸς ἄλλας καὶ ὑπερφέρουσα κ.τ.τ. Περὶ δὲ τῶν κατοίκων ἀποφαίνεται ὅτι εἰσὶν ὄπλοφόροι καὶ μάχιμοι ἄνδρες καλοὶ κάγαθοί· τοιοῦτοι καὶ τηλικούτοι ὥστε νὰ ἀποθάνωσιν ἐν πολέμῳ ἐπὶ ἀσπίδα καὶ δόρυ, ἐὰν βαρβάρων μὴ περιγέρονται ἴσως ὑπὸ πλήθους στρατιᾶς.

Ὅτε οἱ Λατῖνοι ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, μεταφερομένων πολλῶν κειμηλίων, εἰκόνων, ἀγίων λειψάνων καὶ ἄλλων θησαυρῶν εἰς Ρώμην, πλοῖόν τι ἐναυάγησεν ἀκριβῶς πρὸ τῆς Σηλυβρίας καὶ ἐκ τῶν περισωθέντων ἐκ τοῦ ναυαγίου ἀντικειμένων ἦν καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἣτις καὶ κατετέθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Ἀγαθονίκου. Ἐκτοτε ἡ θαυματουργὸς Παναγία ἔδωκε τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὸν ναόν, ὃ δὲ ἅγιος Ἀγαθόνικος τιμᾶται ἐν τῷ ἀγιάσματί του ἐπὶ τοῦ ἐκεῖθεν τῆς πόλεως ἀκρωτηρίου — κατὰ τοὺς Ἄμμους - (Κουμλοῦκι) ὅπου ὑπῆρχεν ἕτερος ναὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀλεξίου τοῦ μεγάλου δουκός, τοῦ ἐξ Ἀποκαύκων, ὡς ἀναφέρεται ἐπίσης ἐν τῷ σημειώματι, τοῦ ὁποίου τὸ ὑλικὸν ἐχρησιμοποίηθη ἴσως κατὰ τὴν γνώμην λογίου Σηλυβριανοῦ, εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἐκεῖ πλησίον ὑπαρχούσης μεγάλης λιθίνης γεφύρας.

Τὸ ἰδιόζον τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος ἐσβέσθη· ὀπισθεν τῆς ἰδίας εἰκόνας ὑπάρχει ἐζωγραφημένη ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου μόλις φαινομένη.

Ὁ σωζόμενος ναὸς ἐστὶ μικρὸς καὶ — κατ' ἐμὲ κριτὴν, — ἔνευ οὐδεμιᾶς σπουδαιότητος, ἐμφανιούσης τὸν αὐτοκρατορικὸν αὐτοῦ κτίτορα· πρόσθετον δὲ μέρος κατὰ τὸ 1833 μετέβαλε τὴν ἀρχικὴν κανονικὴν καὶ ἀρχαϊκὴν του ὄψιν· ἠύρυνεν ὁμῶς αὐτὸν, καὶ ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν δὲν δύναται νὰ μεμψθῇ τις τοὺς τοῦτο πράξαντας. Εἶχον ἀνάγκην ναοῦ εὐρυτέρων διαστάσεων.

Ὁ ἐσπερινὸς καὶ ἡ λειτουργία τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τελοῦνται ἐπισήμως, χοροστατοῦντες ἀφ' ἑσπέρας τοῦ μητροπολίτου καὶ λειτουργοῦντες τὴν ἐπαύριον. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι οἱ ψάλται ἦσαν λίαν καλλίφωνοι. Ἀλλὰ τὸ παράχρον ὅτι ὁ ναὸς ξενίζει πολλοὺς τῶν εὐσεβῶν — ὅσοι πρωτοπροφθάσουν — καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν γίνεται μάρτυς σκηνῶν, μὴ συμβιβαζομένων ὅλως πρὸς τὴν ἱερότητα καὶ ἀγιότητα τοῦ τόπου ... Πολλάκις κρωγμοὶ ὀρνίθων ἀκούονται ἐν μέσῃ λειτουργίᾳ, φωναὶ χηνῶν καὶ νησσῶν ... Τὰ στασιδία τοῦ ναοῦ μεταβάλλονται εἰς ἐρμάρια, ἀποθήκας, ὀρνιθῶνας καὶ εἴ τι ἄλλο . . . Στρώματα, ἐφαπλώματα, προσκεφάλαια καὶ πολλὰ ἄλλα τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν ἀπαντᾷ τις.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ὅτε ἠραιώθη ὀλίγον ὁ κόσμος, περιειργάσθη ἀνετώτερον, ἀλλὰ καὶ λεπτομερέστερον τὰ ἐν τῷ ναῷ καὶ εἶδον πολλὰς γυναῖκας νὰ τρώγωσι κατὰ τὴν ὄραν τῆς θείας λειτουργίας καὶ νὰ πίνωσι τὸν καφέν των, τὸν ὁποῖον καὶ παρασκευάζουσιν ἐκεῖ. Οὐ μόνον δὲ τὰ γνωστά *καμινέτα* χρησιμοποιοῦνται πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ *γκαζοτενεκέδες* . . . Ἐγέλασα διὰ τὴν ἀφέλειαν, ὅτε εἶδον

τῷ ἡμῖσι τοῦ δοχείου τούτου τοῦ πετρελαίου μεταβεβλημένον εἰς πύραυλον καὶ χρησιμεῖον διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ καφέ, τὴν ψῆσιν τυροῦ ἢ ἀλλαντος, ἴσως δὲ καὶ φαγητοῦ. Τί φλυαρία κατὰ τὴν πόσιν τοῦ καφέ καὶ ὁποῖα ἀνακινήσεις ἀκανθωδῶν ζητημάτων ! . . .

Πολλὰ κυρία, μόλις φαίνονται ἐγερθεῖσαι, ἡσχολοῦντο εἰς τὰ τὴν ἑαυτῶν κόμμωσιν ἀφορῶντα, μὴ φειδόμεναι ψιμυθίου καὶ διαφόρων βαμμμάτων καὶ φύκους πρὸς ὠραϊσμόν τοῦ προσώπου των. Εἰς ἐπίμετρον τῆς ἐν τῷ ναῷ ἀκαταστασίας αἱ σφυρίκτραι τῶν παιδῶν καὶ ἄλλα ἄτοπα.

Ἡ πώλησις—ἀφιέρωσις εἰς τὴν Θεοτόκον—μεγάλων καὶ μικρῶν, πρὸ πάντων τῶν παιδίων—γίνεται διὰ περιφορᾶς τοῦ πωλουμένου ὑπὸ τοῦ νεωκόρου ἐν τῷ ναῷ, ὅτε ὁ περιφέρων κηρύττει : « Ὁ Γεώργιος σκλαδάκι τῆς Παναγίας. » Εἶτα δίδοται εἰς τὸ παγκάρι ποσόν τι διὰ τὴν πώλησιν, καὶ τότε περιβάλλουσι τὸν λαιμὸν τοῦ πωληθέντος διὰ λεπτοῦ μεταλλικοῦ σύρματος, ὅπερ ἀφαιρεῖται ὑπὸ τινῶν τῶν γονέων τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καὶ ἀναρτᾶται εἰς τὰ εἰκονίσματα, ἐπιστρεφόμενον κατὰ τὴν ἐξαγορασίαν, ἀφίεται δὲ ὑπὸ ἄλλων καὶ ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας—νομίζω τεσσαράκοντα.—Ἡ ἐξαγορασία γίγνεται κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ὅτε καὶ πάλιν πρέπει ποσόν τι νὰ δοθῇ. Σημειωτέον ὅτι τὰ ποσὰ εἰσὶν εὐτελεῆ, πρὸ πάντων κατὰ τὴν πώλησιν.

Πολλάκις ἔρχονται μετὰ πολλὰ ἔτη, ἵνα ἀγορασθῶσιν ἐγνώρισα νεάνιδα, ἧτις παιδίον ἐπωλήθη, καὶ ἡ ὁποῖα πάντοτε ἐπεζῆτει εὐκαιρίαν νὰ μεταβῇ εἰς Σηλυβρίαν καὶ ἀπαλλαγῇ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν Θεοτόκον χρέους. Ἐγνώρισα καὶ ἀπόφοιτον τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ὅστις μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὅταν κερδῆσῃ χρήματα, τότε μόνον θὰ ἐξαγοράσῃ ἑαυτόν.

Ἡ πώλησις αὕτη γίγνεται ἢ πρὸς θεραπείαν ἀσθενείας,

ἢ πρόληψιν τοιαύτης, ἢ πρὸς διάσωσιν τέκνου, ἂν οἱ γονεῖς ἔχωσι τὸ ἀτύχημα νὰ ἀποθνήσκωσι τὰ τέκνα των ἢ ἀπλῶς χάριν προστασίας τῆς Θεοτόκου.

Μεγάλῃς εὐλαβείας ἀξιοῦται παρὰ τῶν προσκυνητῶν, πλὴν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας, καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τῆς ἁσιομάρτυρος Ἐένης καὶ ἡ σεπτὴ κἀρα τοῦ ἁγ. Ἀγχιθονίου, κατακεῖμενα ἐν τῷ ναῷ. Ἀγίασμα τῆς Θεοτόκου δὲν ὑπάρχει.

VI.

Πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ περίξ αὐτοῦ διάφοροι πωληταὶ πωλοῦσιν εἶδη πολυτελείας. Σχεδὸν ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἀγορὰ τῶν κοσμημάτων καὶ λοιπῶν εἰδῶν πολυτελείας. Ἐνώτια, ψέλια, κτένες, καρφίδες, περιδέραια.

Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ τις καὶ τὰ ἰθαγενῆ χουχλίδια. Μικρὰ κογχύλια, συλλεγόμενα πολὺ πρὸ τῆς πανηγύρεως, διαπερῶνται εἰς κλωστήν, βάφονται διὰ διαφόρων βαφῶν καὶ πωλοῦνται ἕκαστον ἀντὶ 10 παράδων. Ἔνε τὸ μικρὸν ἐμπόριον τῶν ἰθαγενῶν παιδῶν καὶ φρονῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει προσκυνητῆς, μὴ ἀγοράζων τούλάχιστον ἐν χουχλίδι, ὡς συνήθως λέγονται.

Αἱ φωναὶ τῶν πωλητῶν ἀκαταπαύστως προσκαλοῦσι τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας. Αἱ περιστεραιὶ τῆς τύχης ἐπίσης δὲν ὑστεροῦσιν. Ὑπάρχουσι καὶ εὐλαβείας ἀντικείμενα. Σταυροὶ, κομβολόγια, εἰκόνες — χάρτιναι κυρίως — φυλλάδες Ἁγίου Ἀντωνίου, Ἁγίου Ἀθανασίου κτλ. Οἱ ἥττον θεωρητικοὶ, ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ, ἀντὶ παντὸς ἄλλου πωλητοῦ προτιμῶσι τοὺς πωλοῦντας γλεῦκος, καὶ ἀμέσως αἱ στρόφιγγες τίθενται εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀφρίζει τὸ κεραμόχρουν ὑγρὸν καὶ ὀρσίζονται οἱ λάρυγγες, οἵτινες ἐκ τῶν διαφόρων ἐν τῷ ναῷ καύ-

σεων ζι ρ .ιν ν":ι ώς 0"":αν πνέι Ο **U E V**α.; Ξκ "=:; έρ έμ ευ "":η; 'Αρα.γίσις και της Κεκρ:κς θα.λ&σσ.τ.; Τεμ&χιον &λλχντος γα.ργα.λιγεί στι μ.χ^λ),ον τον λαρυγγα., 'ί κνισσα. 'ΐσιωνει "Υ:Π δσνρ'ΐσιν και ε.ιειείρει "":ην όρε,ιν, "":ά σε αναψυχ.:-:ικά εσα.κ.ο.λι,;υθούσιν.

'Η υ,εγ'α'λ η'αγι,;ρχ, "ί έια.ρκοῡς, 30 'ΐψερα.ς, γίνετα.ι έξω τijs -;όλεως. 'Εν αύ,?ι σι χωρικοί. πωλοῦσι ζωχ, ορνια.ς, φορεμει.τα. και ύψασν.α.τα εντόπια., έΐιαπορα. 'ήλλα οικια.κης οκνοι,;μία.ς- τραχανίχς, κοντδκονσι, γιονφκας, μ,πλιγονιμ, δοντζούκια, παστονρμ,as κτλ. κτλ.)

Τα οιάπορα κα.:α.στήμα:.-α. της πόλεως, έμπερικα και. &λλα., έπι οικινύουσι τα ύψ&σμα.τα. των νεωτερισμων, πολυ.ειως και πολυ.:-ρόπως προσαγορεύουσι τούς χωρικούς, να προσεΛκυσωσιν α.ρτους. 'Αγορα.ι γιγνονται, 'ίΛΛΙΧ παντοτε άκούον.:-αι πα.ράπονα. οιά τα **κεσατια.**

Μετα τίη'Ι λ'Υζ,αν "QU P")ΙΟΣ "ΟΥ"ΟΥ η ΠΟ'ις λα.μ.Όανει 'ΐΠ'Ι σνη'θ'Π Νη ν.ικρας έ.παρχια.κης πολ.εως, θ σάλος της πα.νηγυρεως κ.οπα.ζει και ίχναι.ι.ενεται η πα.νήγυρις τευ έπίόντες ε":ος μετα πλειοτέρω.ι έλπίδων.

Πρό8 ος.

[Ανεγνώ;θη έρ δημ.οσί,τ διαλέξει **πλ.**: Θ(Ι)Κικης
Αδελφότητος}